

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

23 mai 2022

PROJET DE LOI

**transposant la directive (UE) 2019/790
du Parlement européen et du Conseil
du 17 avril 2019 sur le droit d'auteur et
les droits voisins
dans le marché unique numérique et
modifiant
les directives 96/9/CE et 2001/29/CE**

AMENDEMENTS

Voir:

Doc 55 **2608/ (2021/2022):**

- 001: Projet de loi.
- 002: Amendements.
- 003: Rapport de la première lecture.
- 004: Articles adoptés en première lecture.

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

23 mei 2022

WETSONTWERP

**tot omzetting van Richtlijn (EU) 2019/790
van het Europees Parlement en de Raad
van 17 april 2019 inzake auteursrechten en
naburige rechten
in de digitale eengemaakte markt en
tot wijziging
van Richtlijnen 96/9/EG en 2001/29/EG**

AMENDEMENTEN

Zie:

Doc 55 **2608/ (2021/2022):**

- 001: Wetsontwerp.
- 002: Amendementen.
- 003: Verslag van de eerste lezing.
- 004: Artikelen aangenomen in eerste lezing.

07085

N° 4 DE MME LEONI ET CONSORTS

Art. 59/1 (*nouveau*)**Insérer un article 59/1, rédigé comme suit:**

“Art. 59/1. Dans le livre XI, titre 5, du même Code, inséré par la loi du 19 avril 2014, il est inséré un chapitre 4/2, intitulé comme suit:

“Chapitre 4/2. De l’utilisation d’œuvres sonores et/ou audiovisuelles par certains prestataires de services de la société de l’information”.”

Leslie LEONI (PS)
Florence REUTER (MR)
Albert VICAIRE (Ecolo-Groen)
Leen DIERICK (CD&V)
Kathleen VERHELST (Open Vld)
Kris VERDUYCKT (Vooruit)
Dieter VANBESIEN (Ecolo-Groen)

Nr. 4 VAN MEVROUW LEONI c.s.

Art. 59/1 (*nieuw*)**Een artikel 59/1 invoegen, luidende:**

“Art. 59/1. In boek XI, titel 5, van hetzelfde Wetboek, ingevoegd bij de wet van 19 april 2014, wordt een hoofdstuk 4/2 ingevoegd, luidende:

“Hoofdstuk 4/2. Gebruik van geluids- en/of audiovisuele werken door bepaalde dienstverleners van de informatiemaatschappij”.”

N° 5 DE MME LEONI ET CONSORTS

Art. 59/2 (nouveau)

Insérer un article 59/2, rédigé comme suit:

“Art. 59/2. Dans le chapitre 4/2 précité, insérer un article XI.228/10, rédigé comme suit:

“Art. XI.228/10. Le présent chapitre s’applique aux prestataires de services de la société de l’information dont l’objectif principal ou l’un des objectifs principaux est l’offre à des fins lucratives d’une quantité importante d’œuvres sonores et/ou audiovisuelles protégées par le droit d’auteur ou les droits voisins, et où:

1) les utilisateurs ont, contre une rémunération récurrente en argent ou sans une telle rémunération, le droit d’accès aux œuvres sonores et/ou audiovisuelles offertes;

2) les utilisateurs ne peuvent acquérir une reproduction permanente de l’œuvre consultée;

3) les utilisateurs ont accès aux œuvres sonores et/ou audiovisuelles offertes de l’endroit et au moment qu’ils choisissent individuellement;

4) le prestataire de service a la responsabilité éditoriale pour l’offre et l’organisation de ce service, y compris l’organisation, le classement et la promotion des œuvres sonores et/ou audiovisuelles.””

Leslie LEONI (PS)
 Florence REUTER (MR)
 Albert VICAIÉ (Ecolo-Groen)
 Leen DIERICK (CD&V)
 Kathleen VERHELST (Open Vld)
 Kris VERDUYCKT (Vooruit)
 Dieter VANBESIEN (Ecolo-Groen)

Nr. 5 VAN MEVROUW LEONI c.s.

Art. 59/2 (nieuw)

Een artikel 59/2 invoegen, luidende:

“Art. 59/2. In het voornoemde hoofdstuk 4/2, een artikel XI.228/10 invoegen, luidende:

“Art. XI.228/10. Dit hoofdstuk is van toepassing op dienstverleners van de informatiemaatschappij die als belangrijkste of een van de belangrijkste doelstellingen heeft het aanbieden van een grote hoeveelheid door het auteursrecht of de naburige rechten beschermde geluids- en/of audiovisuele werken met een winstoogmerk, en waarbij:

1) gebruikers tegen een wederkerende betaling in geld of zonder een dergelijke betaling, het recht hebben op toegang tot de aangeboden geluids- en/of audiovisuele werken;

2) gebruikers geen permanente reproductie van het geraadpleegde werk kunnen verwerven;

3) gebruikers op een door hen individueel gekozen plaats en tijd toegang hebben tot de aangeboden geluids- en/of audiovisuele werken;

4) de dienstverlener de redactionele verantwoordelijkheid heeft voor het aanbod en de organisatie van die dienst, waaronder de ordening, rangschikking en promotie van de geluids en/of audiovisuele werken.””

N° 6 DE MME LEONI ET CONSORTS

Art. 59/3 (nouveau)

Insérer un article 59/3, rédigé comme suit:

“Art. 59/3. Dans le chapitre 4/2 précité, insérer un article XI.228/11, rédigé comme suit:

“Art. XI.228/11. § 1er. Lorsqu’un auteur ou un artiste-interprète ou exécutant d’une œuvre sonore ou audiovisuelle a cédé son droit d’autoriser ou d’interdire la communication au public, en ce compris la mise à disposition du public, par un prestataire de services de la société de l’information visé à l’article XI.228/10, à un producteur, il conserve le droit d’obtenir une rémunération au titre de la communication au public par un prestataire de services de la société de l’information, visé à l’article XI.228/10.

§ 2. Le droit à rémunération prévu au paragraphe 1er, est incessible et ne peut pas faire l’objet d’une renonciation de la part des auteurs ou artistes-interprètes ou exécutants.

§ 3. Les dispositions des paragraphes 1er et 2 sont impératives.

§ 4. En l’absence de convention collective applicable, telle que visée à l’article XI.167/5, la gestion du droit à rémunération des auteurs d’une œuvre sonore ou audiovisuelle prévue au paragraphe 1er, ne peut être exercée que par des sociétés de gestion et/ou des organismes de gestion collective représentant les auteurs.

En l’absence de convention collective applicable, telle que visée à l’article XI.205/5, la gestion du droit à rémunération des artistes-interprètes ou exécutants d’une œuvre sonore ou audiovisuelle prévue au paragraphe 1er, ne peut être exercée que par des sociétés de gestion et/ou des organismes de gestion collective représentant des artistes-interprètes ou exécutants.”

Nr. 6 VAN MEVROUW LEONI c.s.

Art. 59/3 (nieuw)

Een artikel 59/3 invoegen, luidende:

“Art. 59/3. In het voornoemde hoofdstuk 4/2, een artikel XI.228/11 invoegen, luidende:

“Art. XI.228/11. § 1. Wanneer een auteur of een uitvoerend kunstenaar van een geluids- of audiovisueel werk zijn recht om de mededeling aan het publiek, met inbegrip van de beschikbaarstelling aan het publiek, door een dienstverlener van de informatiemaatschappij bedoeld in artikel XI.228/10, toe te staan of te verbieden, heeft overgedragen aan een producent, behoudt hij het recht op een vergoeding voor de mededeling aan het publiek door een dienstverlener van de informatiemaatschappij bedoeld in artikel XI.228/10.

§ 2. Het recht op een vergoeding zoals bedoeld in paragraaf 1, is onoverdraagbaar en niet vatbaar voor afstand door de auteurs of uitvoerende kunstenaars.

§ 3. De bepalingen van paragrafen 1 en 2 zijn van dwingend recht.

§ 4. Bij gebreke aan toepasselijke collectieve overeenkomst zoals bedoeld in artikel XI.167/5, kan het beheer van het recht op een vergoeding van de auteurs van een geluids- of audiovisueel werk, zoals bedoeld in paragraaf 1, uitsluitend worden uitgeoefend door beheersvennootschappen en/of collectieve beheerorganisaties die auteurs vertegenwoordigen.

Bij gebreke aan toepasselijke collectieve overeenkomst, zoals bedoeld in artikel XI.205/5, kan het beheer van het recht op een vergoeding zoals bedoeld in paragraaf 1 van de uitvoerende kunstenaars van een geluids- of audiovisueel werk, uitsluitend worden uitgeoefend door beheersvennootschappen en/of collectieve beheerorganisaties die uitvoerende kunstenaars vertegenwoordigen.”

JUSTIFICATION

En général

Cet amendement offre une garantie aux auteurs et artistes-interprètes ou exécutants d'œuvres sonores ou audiovisuelles d'obtenir une rémunération appropriée pour l'exploitation de leurs œuvres et prestations par les plateformes de streaming, comme par exemple Spotify, Deezer, Netflix ou Disney+, décrits dans la disposition légale comme "certains prestataires de services de la société de l'information".

Ainsi, un parallèle peut être fait avec la rémunération due par les prestataires de services de partage de contenus en ligne, comme par exemple youtube, etc., régis par l'article 4/1 de ce projet de loi.

L'intention pour ces deux prestataires de services est en effet de rétablir la balance entre d'une part les plateformes de partage de contenus en ligne et les plateformes de streaming et d'autre part les auteurs et artistes-interprètes ou exécutants.

Dans sa Résolution du 20 octobre 2021 sur la situation des artistes et la reprise culturelle dans l'UE, le Parlement européen encourage les États membres et la Commission à utiliser davantage le mécanisme de la gestion collective des droits dans la transposition de la Directive DSM ainsi que dans les initiatives à venir visant à assurer une rémunération équitable (par. 16). Elle y invite les États membres à transposer la Directive DSM afin de garantir une rémunération juste, appropriée et proportionnelle aux auteurs et aux artistes-interprètes (par. 13). Le Parlement soulignant l'importance d'une rémunération des auteurs et des artistes-interprètes tant en ligne que hors ligne (par. 41).

Commentaire des articles

Nouvel article 59/1

Cet article vise à introduire un nouveau chapitre 4/2 dans le livre XI, titre 5 du Code de droit économique, après le chapitre 4/1 relatif à l'utilisation d'œuvres et de prestations par des prestataires de services de partage de contenus en ligne.

Nouvel article 59/2

Rappelons que le terme "streaming" décrit une technique et non un phénomène juridique. De manière simplifiée, la technique du "streaming" signifie que le contenu n'a pas besoin d'être préalablement téléchargé ou téléversé avant de

VERANTWOORDING

Algemeen

Dit amendement voorziet in een garantie voor de auteurs en uitvoerende kunstenaars van geluids- of audiovisuele werken om een passende vergoeding te bekomen voor de exploitatie van hun werken en prestaties door streamingplatformen, zoals bijvoorbeeld Spotify, Deezer, Netflix, of Disney+, in de wetbepaling omschreven als "bepaalde dienstverleners van de informatiemaatschappij".

Op deze wijze wordt er een parallel gemaakt met de vergoeding die moet betaald worden door de verleners van een onlinedienst voor het delen van content, zoals bijvoorbeeld youtube, enz., geregeld in hoofdstuk 4/1 van het wetsontwerp.

Bij beide dienstverleners is de bedoeling immers om de balans tussen enerzijds de online deel- en streamingplatformen en anderzijds de individuele auteurs en artiesten te herstellen.

In een resolutie van 20 oktober 2021 over de situatie van kunstenaars en het cultureel herstel in de EU moedigt het Europees Parlement de lidstaten en de Commissie aan om meer gebruik te maken van het mechanisme van collectief beheer bij de omzetting van de DSM-richtlijn, evenals bij toekomstige initiatieven om een eerlijke vergoeding te garanderen (punt 16). Het Europees Parlement verzoekt de lidstaten om de DSM-richtlijn om te zetten teneinde een billijke, passende en evenredige vergoeding voor auteurs en uitvoerende kunstenaars te garanderen (punt 13). Het Parlement benadrukt het belang van een vergoeding voor auteurs en uitvoerende kunstenaars, zowel online als offline (punt 41).

Toelichting bij de artikelen

Nieuw artikel 59/1

Dit artikel strekt ertoe een nieuw hoofdstuk 4/2 in te voeren in boek XI, titel 5 van het wetboek van economisch recht, na het hoofdstuk 4/1 betreffende het gebruik van werken en prestaties door verleners van een onlinedienst voor het delen van content.

Nieuw artikel 59/2

Er dient aan te worden herinnerd dat het begrip "streaming" een techniek beschrijft, en geen juridisch fenomeen. Vereenvoudigd gesteld komt de techniek van "streaming" erop neer dat de content niet vooraf hoeft te worden gedownload

pouvoir être consulté. Il s'agit d'un "flux de données" continu d'un serveur vers un appareil, qui permet à l'utilisateur de consulter le contenu sans avoir à le télécharger complètement d'abord. Cependant, une connexion Internet est nécessaire.

Sur le plan juridique, il s'agit des services de la société de l'information, tels que visés à l'article I.16 du CDE, dont la finalité principale ou l'une des finalités principales est de fournir en ligne une quantité importante de contenus audiovisuels ou de contenus musicaux protégés par le droit d'auteur ou des droits voisins, et ce, dans un but lucratif. Si la fourniture de contenu via le streaming est accessoire à l'activité principale d'un certain acteur, le droit à rémunération ne s'applique pas.

Le terme "service de la société de l'information" est défini comme suit dans le CDE: "tout service presté normalement contre rémunération, à distance, par voie électronique et à la demande individuelle d'un destinataire du service". Toutefois, afin de définir le champ d'application de ce nouveau chapitre, un certain nombre de conditions spécifiques sont prévues.

En premier lieu, il est prévu qu'il s'agisse de services par lesquels l'utilisateur a accès au contenu proposé contre paiement en argent ou sans paiement. Bien que cet élément de "paiement" soit déjà inclus dans la définition du "service de la société de l'information", il est jugé nécessaire de répéter et d'encadrer davantage ce critère. Après tout, le paysage du streaming est très diversifié. Les plateformes de streaming sont ainsi financées, entre autres, par les revenus publicitaires, les frais d'abonnement et/ou l'utilisation des données (de préférence) de l'utilisateur. Il est important de préciser que si une compensation monétaire est versée par l'utilisateur, il s'agit d'une compensation récurrente. La soi-disant vidéo à la demande ou musique à la demande d'une œuvre n'est donc pas couverte. Cela peut être mensuel, mais aussi annuel. En contrepartie, l'utilisateur accède alors à tout ou partie du catalogue de la plateforme, sans que l'utilisateur ait à payer une redevance individuelle par consultation du contenu, comme c'est le cas pour la vidéo à la demande ou la musique à la demande d'une œuvre. En d'autres termes, l'utilisateur paie une "redevance forfaitaire". D'autre part, cet amendement couvre également le modèle basé en tout ou en partie sur la publicité. L'utilisateur ne paie aucune compensation monétaire, mais verra des publicités. Il est bien sûr possible qu'un service de streaming utilise une combinaison des deux modèles, avec une version "gratuite" et une version "payante". Ces plateformes utilisent également les données (de préférence) des utilisateurs, entre autres pour envoyer à l'utilisateur des publicités ciblées correspondant à son profil.

of geüpload alvorens die kan worden geraadpleegd. Het gaat om een doorlopende "datastream" van een server naar een apparaat, die de gebruiker toestaat de content te raadplegen zonder dat die eerst volledig moet worden gedownload. Een internetverbinding is echter wel noodzakelijk.

In juridische termen gaat het om diensten van de informatiemaatschappij, zoals bedoeld in artikel I.16 van het WER, die als hoofddoel of een van de hoofddoelen hebben het online aanbieden van een grote hoeveelheid door het auteursrecht of de naburige rechten beschermde audiovisuele content of muzikale content, en dit doen met een winstoogmerk. Indien het aanbieden van content via streaming bijkomstig is aan de hoofdactiviteit van een bepaalde speler, dan is het vergoedingsrecht niet van toepassing.

Het begrip "Dienst van de informatiemaatschappij" wordt als volgt gedefinieerd in het WER: "elke dienst die gewoonlijk tegen vergoeding, langs elektronische weg op afstand en op individueel verzoek van een afnemer van de dienst verricht wordt." Om het toepassingsgebied van dit nieuwe hoofdstuk af te bakenen wordt echter in een aantal specifieke voorwaarden voorzien.

Ten eerste wordt voorzien dat het moet gaan om diensten waarbij de gebruiker tegen betaling in geld of zonder een dergelijke betaling, toegang heeft tot de aangeboden content. Hoewel dit element van "betaling" reeds vervat zit in de definitie van "dienst van de informatiemaatschappij", wordt het noodzakelijk geacht dit criterium te herhalen en verder te omkaderen. Het streaminglandschap is immers zeer divers. De streamingplatformen worden zo o.a. gefinancierd door reclame inkomsten, abonnementsgelden en/of gebruik van de (voorkeur)gegevens van de gebruiker. Van belang is erop te wijzen dat, indien een geldelijke vergoeding wordt betaald door de gebruiker, dit een wederkerende vergoeding is. De zogenaamde video on demand of muziek op aanvraag van één werk is dus niet gedekt. Dit kan maandelijks zijn, maar bijvoorbeeld ook jaarlijks. In ruil hiervoor krijgt de gebruiker dan toegang tot het geheel of een deel van de catalogus van het platform, zonder dat de gebruiker een individuele vergoeding per raadpleging van de content dient te betalen, zoals het geval is bij video on demand of muziek op aanvraag van één werk. Met andere woorden de gebruiker betaalt een "flat fee". Anderzijds dekt dit amendement ook het model dat geheel of gedeeltelijk gebaseerd is op advertenties. De gebruiker betaalt geen geldelijke vergoeding, maar krijgt wel advertenties te zien. Uiteraard is het mogelijk dat een streamingdienst een combinatie van beide modellen hanteert, met een "gratis" versie en een "betalende" versie. Deze platformen gebruiken ook de (voorkeur)data van de gebruikers, o.a. om de gebruiker gerichte advertenties die overeenstemmen met zijn

Cela n'affecte pas l'applicabilité du droit à rémunération, car tous ces modèles sont couverts.

Deuxièmement, il faut que la plateforme ne permette pas aux utilisateurs de faire une reproduction permanente d'une œuvre. L'achat d'une œuvre numérique individuelle, comme lorsqu'on achetait avant un CD ou un DVD, ne relève donc pas de la description de la plateforme visée.

Du fait de ces deux critères, les services dits "transactionnels" (par opposition aux services par abonnement et aux services par publicité) ne sont pas couverts par ce droit à rémunération. Avec un tel "service transactionnel", l'utilisateur paie par consultation d'une œuvre individuelle. Cela pourrait inclure le paiement d'une rémunération pour un film, par laquelle l'utilisateur acquiert le droit de visionner le film pendant une certaine période (par exemple, 48 heures), ou acquiert une copie numérique permanente. Cependant, le fait que les plateformes de streaming visées par ce chapitre offrent à leurs utilisateurs la possibilité de télécharger des contenus (pour permettre une consultation hors ligne) n'affecte pas la qualification. Après tout, cette "option de téléchargement" est bien souvent une option supplémentaire qui est proposée aux utilisateurs, et non le but en soi de ces services de streaming.

Troisièmement, il est prévu que la plateforme doit permettre à l'utilisateur d'accéder et d'utiliser le service à tout moment à l'endroit et au moment de son choix (par exemple en Belgique). Il s'agit d'une distinction importante avec les fournisseurs de contenu dont l'endroit et le moment de consultation dépendent d'une décision unilatérale du fournisseur de contenu, comme la diffusion en direct. Cela signifie donc que les services qui proposent des contenus de manière linéaire, quelle que soit la technique utilisée, ne relèvent pas de ce droit à rémunération.

Quatrièmement, le fournisseur de services doit avoir la responsabilité éditoriale de la fourniture du service. Après tout, les services en ligne visés dans cet article doivent fournir eux-mêmes le contenu, cela peut se faire au moyen des propres productions du fournisseur de services, mais aussi en achetant des productions ou en concluant des accords de licence. Les services qui permettent aux utilisateurs individuels de mettre des contenus directement sur la plateforme n'entrent donc pas dans le champ d'application de ce nouveau chapitre. Pour de tels services, il peut être renvoyé aux articles 51 à 59 et suivants du projet. En outre, il est nécessaire que le fournisseur de services organise, promeuve ou classe le contenu (cela peut être fait par des moyens automatisés).

profiel, te sturen. Dit doet geen afbreuk aan de toepasselijkheid van het vergoedingsrecht, aangezien al deze modellen worden gedekt.

Ten tweede is vereist dat het platform niet de mogelijkheid biedt aan gebruikers om een permanente reproductie te maken van een werk. De aankoop van een individueel digitaal werk, zoals men voorheen een CD of DVD kocht, valt dus niet onder de beschrijving van het beoogde platform.

Deze twee criteria hebben als resultaat dat zogenaamde "transactionele diensten" (in tegenstelling tot abonnements-gebaseerde diensten en op advertenties gebaseerde diensten) niet vallen onder dit vergoedingsrecht. Bij een dergelijke "transactionele dienst" betaalt de gebruiker per raadpleging van een individueel werk. Hier kan worden gedacht aan het betalen van een vergoeding voor een film, waarbij de gebruiker het recht verwerft om de film te bekijken gedurende een bepaalde periode (bijvoorbeeld 48 uur), of een permanent digitaal exemplaar verwerft. Het feit dat de streamingplatformen die vallen onder dit hoofdstuk de mogelijkheid aanbieden aan hun gebruikers om content te downloaden (om op die manier offline raadpleging mogelijk te maken) doet echter geen afbreuk aan de kwalificatie. Deze "download optie" is vaak immers een bijkomstige mogelijkheid die aan gebruikers wordt aangeboden, en niet het doel op zich van deze streamingdiensten.

Ten derde wordt voorzien dat het platform moet toelaten dat de gebruiker op de door hem gekozen plaats (bijvoorbeeld binnen België) en tijd steeds toegang heeft tot de dienst en hiervan gebruik kan maken. Dit is een belangrijk onderscheid met de aanbieders van content waarvan de plaats en het moment van raadpleegbaarheid afhankelijk is van een eenzijdige beslissing van de aanbieder van de content, zoals de live-uitzending. Dit betekent dus dat diensten die content op lineaire wijze aanbieden, ongeacht de gebruikte techniek, niet vallen onder dit vergoedingsrecht.

Ten vierde moet de dienstverlener de redactionele verantwoordelijkheid hebben over het aanbod van de dienst. De online diensten die worden bedoeld in dit artikel dienen immers zelf de content te voorzien, dit kan door middel van eigen producties door de dienstverlener, maar ook door het aankopen van producties, of door het sluiten van licentieovereenkomsten. Diensten die toelaten dat individuele gebruikers rechtstreeks content op het platform plaatsen, vallen dus niet onder het toepassingsgebied van dit nieuw hoofdstuk. Voor dergelijke diensten kan worden verwezen naar de artikelen 51 tot 59 en volgende van het ontwerp. Verder is vereist dat de dienstverlener de content ordent, promoot of rangschikt (dit kan met geautomatiseerde middelen). De dienstverleners

Après tout, les fournisseurs de services envisagés dans cet amendement recommanderont souvent certains contenus en fonction des préférences de leurs utilisateurs ou attireront l'attention de l'utilisateur sur ceux-ci via l'interface utilisateur. Cela peut se faire par l'intervention d'une personne ou par des algorithmes.

Nouvel art. 59/3

Le nouvel article 59/3 contient le droit effectif à une rémunération.

Cet article prévoit que, lorsque l'auteur ou l'artiste-interprète ou exécutant d'une œuvre sonore ou audiovisuelle a cédé le droit d'autoriser ou d'interdire la communication au public, y compris la mise à disposition du public, par un prestataire de services de la société de l'information à un producteur, il conserve le droit à une rémunération.

Il convient de préciser que cela ne crée pas un nouveau droit exclusif, ni ne crée une nouvelle catégorie au droit existant de communication au public de l'article XI.165 CDE.

En outre, le droit à rémunération est limité à certaines catégories d'œuvres, à savoir les œuvres musicales et les œuvres audiovisuelles.

Ce nouveau droit à indemnisation sera donc dû par les plateformes qui proposent de la musique, comme Spotify et Deezer, et les plateformes qui proposent des séries et des films, comme Netflix et Disney+.

Ce droit à rémunération est incessible et n'est pas susceptible de faire l'objet d'une renonciation. Ces dispositions étant de droit impératif, il ne sera pas possible d'y déroger contractuellement et la rémunération sera en toutes hypothèses toujours due.

La gestion de ce droit à rémunération ne peut être exercée que par les sociétés de gestion. Celle-ci a pour but, d'une part, de faciliter la valorisation du droit à rémunération des auteurs et des artistes-interprètes ou exécutants et, d'autre part, de faciliter le versement de la rémunération par la partie redevable en prévoyant un point de contact unique, à savoir les sociétés de gestion collective ou les organismes de gestion collective.

Si une convention collective est conclue, le mécanisme de la gestion collective obligatoire ne s'applique pas, car la convention, dans laquelle toutes les parties sont représentées

die worden beoogd in dit amendement zullen immers vaak op basis van de voorkeuren van hun gebruikers bepaalde content aanraden of via de user-interface de aandacht van de gebruiker hierop vestigen. Dit kan door tussenkomst van een persoon of via algoritmen.

Nieuw art. 59/3

Het nieuw artikel 59/3 bevat het eigenlijke vergoedingsrecht.

Dit artikel bepaalt dat wanneer een auteur of een uitvoerend kunstenaar van een geluids- of audiovisueel werk zijn recht om de mededeling aan het publiek, met inbegrip van de beschikbaarstelling aan het publiek, door een dienstverlener van de informatiemaatschappij toe te staan of te verbieden, heeft overgedragen aan een producent, hij het recht op een vergoeding behoudt.

Verduidelijkt dient te worden dat hiermee geen nieuw exclusief recht wordt gecreëerd, noch een nieuwe categorie van het bestaande recht op mededeling aan het publiek van artikel XI.165 WER in het leven wordt geroepen.

Verder wordt het vergoedingsrecht beperkt tot bepaalde categorieën van werken: namelijk muziekwerken en audiovisuele werken.

Dit nieuwe vergoedingsrecht zal dus verschuldigd zijn door platformen die muziek aanbieden, zoals Spotify en Deezer en platformen die series en films, aanbieden zoals Netflix en Disney+.

Dit vergoedingsrecht is onoverdraagbaar en niet vatbaar voor afstand. Aangezien deze bepalingen van dwingend recht zijn, zal het niet mogelijk zijn om er contractueel van af te wijken en zal de vergoeding in ieder geval altijd verschuldigd zijn.

Het beheer van dit vergoedingsrecht kan alleen worden uitgeoefend door beheersvennootschappen. Dit heeft enerzijds tot doel de valorisatie van het recht op vergoeding door de auteurs en uitvoerende kunstenaars te vergemakkelijken en anderzijds om de betaling van de vergoeding voor de betalingsplichtige partij te vergemakkelijken door te voorzien in een uniek aanspreekpunt, zijnde de collectieve beheersvennootschappen of organisaties voor collectief beheer.

Indien een collectieve overeenkomst wordt gesloten is het mechanisme van verplicht collectief beheer niet van toepassing, daar de overeenkomst, waarbij alle partijen

conjointement et où un juste équilibre est recherché entre les droits et intérêts de chacune des parties, garantit aux auteurs et artistes-interprètes ou exécutants une rémunération appropriée.

Leslie LEONI (PS)
Florence REUTER (MR)
Albert VICAIRE (Ecolo-Groen)
Leen DIERICK (CD&V)
Kathleen VERHELST (Open Vld)
Kris VERDUYCKT (Vooruit)
Dieter VANBESIEN (Ecolo-Groen)

paritair vertegenwoordigd waren en een billijk evenwicht tussen de rechten en belangen van elk van de partijen wordt nagestreefd, de garantie biedt aan de auteurs en uitvoerende kunstenaars op een passende vergoeding.